

WYDZIA ELEKTRYCZNY AGH W LATACH 1952-2012 I JEGO DZIEKANI

Zbigniew PORADA

Politechnika Krakowska

tel.: 506892053

e-mail: zporada@op.pl

Streszczenie: W rozpoczynającej swoją działalność w 1919 roku Akademii Górniczej w Krakowie już w następnym roku utworzono Katedrę Elektrotechniki, której kierownikiem został prof. Jan Studniarski. Po zakończeniu II wojny światowej na Akademii utworzono w 1946 r. Wydział Elektromechaniczny, a samodzielny wydział elektryczny powstał w 1952 r., po podziale wydziału w Elektromechanicznego, na Wydział Elektryfikacji Górnicztwa i Hutnictwa oraz Wydział Mechanizacji Górnicztwa i Hutnictwa. W latach 1952-2012 Wydział Elektryfikacji G i H wielokrotnie zmieniał swoją nazwę, a także strukturę, aż w 2012 r. nastąpił podział tego wydziału na dwa odrębne Wydziały: Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Inżynierii Biomedycznej oraz Informatyki, Elektroniki i Telekomunikacji. W 60-letniej historii Wydziału w Elektrycznego kierował nim 15 dziekanów, których krótkie biogramy zamieszczono w niniejszym opracowaniu.

Słowa kluczowe: Katedra Elektrotechniki, Wydział Elektryczny, dziekani wydziału.

1. KATEDRA ELEKTROTECHNIKI 1920-1952

W Akademii Górniczej, która w 1919 r. rozpoczęła swoją działalność w Krakowie, już w roku 1920 na Wydziale Górniczym została utworzona Katedra Elektrotechniki. Kierowanie Katedrą powierzono prof. dr inż. Janowi Studniarskiemu (studiował w latach 1894-1900 na niemieckich politechnikach i uzyskał w 1902 r. dyplom inżyniera elektryka, a w 1905 r. tytuł doktora inżyniera). Prof. Studniarski był odpowiedzialny za organizację Katedry, kształcenie i za infrastrukturę w zakresie szeroko rozumianej elektrotechniki. Katedrą Elektrotechniki kierował do 1939 r.

Po wyzwoleniu Krakowa w styczniu 1945 r. prof. Studniarski zgłosił się do pracy i objął 1 czerwca 1945 r. Katedrę Elektrotechniki, przywracając jej działalność. Na skutek przeżyć wojennych zmarł 23 stycznia 1946 r. [1]

Od roku 1946 w Akademii Górniczej powiększono liczbę Wydziałów do czterech [2] i wówczas utworzono Wydział Elektromechaniczny, który rozpoczął działalność od 8 stycznia 1946 r. W strukturze tego Wydziału w 1946 r. znalazł się m.in. Zakład Elektrotechniki Ogólnej, którego p.o. kierownikiem został adiunkt inż. Stanisław Kurzawa [2].

2. WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY 1952-1969

W roku 1952 Wydział Elektromechaniczny przekształcił się w dwa Wydziały: Wydział Elektryfikacji Górnicztwa i Hutnictwa oraz Wydział Mechanizacji Górnicztwa i Hutnictwa (obecnie: Wydział Inżynierii Mechanicznej i Robotyki). Rok 1952 był więc rokiem, od którego należy

liczyć historię Wydziału, nazywanego popularnie Wydziałem Elektrycznym. W pierwszym okresie istnienia, w skład Wydziału wchodziło 6 katedr: Elektrotechniki Ogólnej, Elektryfikacji Urządzeń Górniczych, Elektryfikacji Urządzeń Hutniczych, Maszyn Elektrycznych, Urządzeń Elektrycznych i Sieci, a także Katedra Fizyki. Na tym nowo utworzonym Wydziale studiowało na studiach dziennych (kurs inżynierski) 466 osób, a siedzibą Wydziału została nowy pawilon B-1 (od 2002 r. imieniem prof. Studniarskiego [3]) Dziekanem Wydziału został zastępca prof. mgr inż. Jan Manitus, który był też dziekanem w roku akademickim 1953/54.

Od roku akademickiego 1954/55 Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego wprowadziło w AGH jednolite pięcioletnie studia magisterskie, a dziekanem Wydziału na dwie roczne kadencje wybrano zastępcę prof. mgr inż. Witolda Kobylńskiego [2]. W roku akademickim 1956/57 na AGH wybrano nowego wicedziekana i prorektora do spraw nauczania został prof. mgr inż. Jan Manitus, przy czym dziekanem pozostał doc. mgr inż. Witold Kobylński.

Nazwa Wydziału na przestrzeni lat jego istnienia zmieniała się i zmieniła się też jego struktura wewnętrzna. W roku 1957 Wydział przyjął nową nazwę: Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej, a w jego skład wchodziło 10 katedr: Automatyki i Elektroniki Przemysłowej, Elektrotechniki Górniczej, Elektrotechniki Hutniczej, Elektrotechniki Ogólnej, Elektrotechniki Przemysłowej, Elektrotermii, Maszyn i Pomiarów Elektrycznych, Urządzeń i Sieci Elektrycznych, Matematyki oraz Katedra Fizyki. Dziekanem został wówczas prof. dr inż. Ludger Szklarski, a na Wydziale studiowało łącznie 480 osób [2]. W roku akademickim 1958/59 dziekanem Wydziału Elektrotechniki G. i H. został prof. dr inż. Władysław Konek, przy czym w strukturze Wydziału nie nastąpiły żadne istotne zmiany. Podobnie było też bez zmian strukturalnych w roku akademickim 1959/60. Kolejny rok akademicki 1960/61 przyniósł pewne zmiany strukturalne na Wydziale Elektrotechniki G. i H., ale tylko w obrębie katedr (dotyczy o to zmian nazw Zakładów), przy czym dziekanem nadal pozostał prof. dr inż. Władysław Konek. Z roku akademickim 1962/63 na Wydziale Elektrotechniki G. i H. nowym dziekanem został doc. mgr inż. Jan Barzyński, przy czym wyraźnie wzrosła liczba studentów bo do 1120 osób. Dalsze niewielkie zmiany na Wydziale miały miejsce w roku akad. 1963/64. Dziekanem został wówczas prof. dr inż. Ludger Szklarski, który pełnił tę funkcję także w roku akad. 1964/65 i 1965/66. Ponadto w roku 1965 na Wydziale powstał Oddział Automatyki, a Zakład Elektrotermii (od 1956 r. istniejący w Katedrze Elektrotechniki Hutniczej)

w roku 1966 została przekształcona w Katedrę Elektrotermii [3]. W latach 1966-1969 struktura Wydziału w Elektrotechnice G. i H. nie zmieniła się. Funkcję dziekana w tym okresie pełnił prof. dr inż. Władysław Koleski.

3. WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY 1969-2012

Po zakończeniu fali strajków studenckich w całej Polsce w marcu 1968 r., władze państwowe zmieniły ustawę o Szkolnictwie Wyższym, wprowadzającą m.in. zmiany w strukturach wyższych uczelni w Polsce.

Z dniem 1 października 1969 r. w AGH przeniesiono wszystkie katedry wydziałowe, tworząc w ich miejsce instytuty uczelniane z katedrami. W tym czasie na Wydziale Elektrotechniki G. i H. utworzono 3 instytuty z wewnętrznymi katedrami. Były to Instytuty: Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych, zawierający 6 katedr, Maszyn i Sterowania Układów Elektroenergetycznych, zawierający 4 katedry oraz Automatyki i Elektroniki Przemysłowej zawierający 6 katedr. W roku akademickim 1969/70 funkcję dziekana (na 3-letnią kadencję do 1972 r.) pełnił prof. dr inż. Stanisław Kurzawa, a w tym czasie liczba studiujących na Wydziale w roku akademickim 1969/70 wzrosła do 2310 osób.

Rok akademicki 1972/73 przyniósł kolejne zmiany w strukturze Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej. W czerwcu 1972 r. w skład Instytutu Maszyn i Sterowania Układów Elektroenergetycznych wchodził 5 katedr, a w następnym roku akademickim w tymże Instytucie przeniesiono katedry tworząc Laboratoria oraz Dział Obsługi Techniczno-administracyjnej [5]. W październiku 1973 r. zmieniono nazwę Instytutu Automatyki i Elektroniki Przemysłowej na Instytut Informatyki i Automatyki i w tymże roku utworzono Instytut Elektroniki, w którego składzie znalazło się 4 katedry. W następnym okresie funkcję dziekana pełnił przez dwie 3-letnie kadencje (lata 1972-1978) prof. dr hab. inż. Kazimierz Bisztyga.

W październiku 1975 r. została zmieniona nazwa Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej na Wydział Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki [6] przy czym władze uczelńskie pozostały bez zmian. Nastąpiły jednak zmiany w strukturze Wydziału dotyczące głównie Instytutu Informatyki i Automatyki, w którym było 9 jednostek [3].

W kwietniu 1978 r. decyzją rektora AGH na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki znalazło się 5 Instytutów w skład których wchodziły katedry jako jednostki instytutowe przy czym piątą jednostką wydziałową był Uczelniany Przemysłowy Instytut Nowych Konwersji Energii [6]. W roku 1980 w wyniku podziału Instytutu Informatyki i Automatyki, utworzono osobny Instytut Informatyki, a pozostała część instytutu przyjęła nazwę Instytut Automatyki, Inżynierii Systemów i Telekomunikacji. Dziekanem Wydziału w kadencji 1978-1981 został doc. dr inż. Zdzisław Klonowicz, a w następnej kadencji obejmującej lata 1981-1984 nowym dziekanem Wydziału wybrano doc. dr inż. Stanisława Kreczmera. W tej kadencji zaszły dalsze zmiany strukturalne, gdyż zmieniła się liczba katedr w Instytutach. W kolejnej 3-letniej kadencji 1984-1987 funkcję dziekana pełnił nadal doc. dr inż. Stanisław Kreczmer i wtedy też wprowadzono zmiany strukturalne w jednostkach wydziałowych, których w roku 1986/87 było łącznie 7, w tym Katedra Telekomunikacji.

W kolejnej 3-letniej kadencji 1987-1990 dziekanem Wydziału został doc. dr hab. inż. Józef Czajkowski, a funkcję dziekana w następnych dwóch kadencjach,

obejmujących lata 1990-1996, pełnił prof. dr hab. inż. Wojciech Mitkowski [4].

Nowa ustawa o Szkolnictwie Wyższym oraz zmieniony Statut AGH z roku 1991 wprowadziły zmiany struktury Uczelni tworząc katedry i katedry wydziałowe. Zgodnie z uchwałą Senatu AGH z 1992 r. Wydział Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki od dnia 1 stycznia 1993 r. funkcjonował w strukturze organizacyjnej z 9 jednostek (6 katedr i 3 samodzielne katedry). Uchwałą Senatu AGH z dnia 25 lutego 1998 r. nastąpiła zmiana nazwy Wydziału na Wydział Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki a w jego skład weszły wówczas 8 katedr: Automatyki, Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych, Elektroniki, Elektrotechniki i Elektroenergetyki, Informatyki, Maszyn Elektrycznych, Metrologii oraz Katedra Telekomunikacji. Dziekanem Wydziału został wówczas prof. dr hab. Lidia Maksymowicz, która pełniła funkcję dziekana w latach 1996-2002 [4]. W kolejnych latach funkcję dziekana pełnił: dr hab. inż. Tadeusz Orzechowski w kadencji 2002-2005, prof. dr hab. inż. Tomasz Szmuc w kadencji 2005-2008 oraz prof. dr hab. inż. Antoni Cieśla od roku 2008 [4]. W tym okresie rosła liczba studentów na Wydziale tak, że stanowili oni ponad 20% wszystkich studentów AGH. Powstał więc pomysł podzielenia Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki na dwa odrębne wydziały i zarządzeniem nr 33 Rektora AGH z dnia 05.12.2011 [5], wszczęto procedurę przekształcenia tegoż Wydziału w dwa wydziały, które otrzymają robocze oznaczenia Wydział A i Wydział B. W strukturze Wydziału A w roku 2012 było 6 katedr: Automatyki, Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych, Elektrotechniki i Elektroenergetyki, Maszyn Elektrycznych, Metrologii i Elektroniki oraz Katedra Informatyki Stosowanej. W strukturze Wydziału B było 3 jednostki: Katedra Elektroniki, Katedra Telekomunikacji i Katedra Informatyki. Zarządzeniem nr 12 Rektora AGH prof. dr hab. inż. Antoniego Tajdusa z dnia 28.05.2012 [6] Wydział A otrzymał nazwę: Wydział Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Inżynierii Biomedycznej (WEAiIB), a Wydział B otrzymał nazwę: Wydział Informatyki, Elektroniki i Telekomunikacji. Tym samym Wydział EAIiE zakończył swoją działalność w 2022 r., ale kontynuatorem historii i tradycji wydziału elektrycznego AGH (przejął m.in. insygnia wydziału EAIiE) jest nowy Wydział EAIiB.

4. DZIEKANI WYDZIAŁU ELEKTRYCZNEGO 1952-2012

W 60-letniej historii Wydziału Elektrycznego AGH było 15 osób pełniących funkcję dziekana. Początkowo kadencja dziekana trwała jeden rok z tym, że dziekan mógł być wybrany powtórnie na kolejne kadencje. Od roku 1969 kadencja dziekana trwała 3 lata, lecz dziekan, zgodnie z przepisami, mógł być wybrany tylko na jeszcze jedną kadencję.

4.1. Prof. mgr inż. Jan Manitius (1952-1954)

Jan Stefan Manitius urodził się w Zduńskiej Woli 19 kwietnia 1911 r. (zm. 14 czerwca 1996 roku). Studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej ukończył w 1935 r., uzyskując dyplom inżyniera elektryka, ze specjalnością maszyny elektryczne. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1954 r., a profesora zwyczajnego w 1964 r.

W latach 1936-1939 pracowa w Państwowych Zak adach Tele- i Radio-technicznych w Warszawie, a w czasie II wojny światowej by internowany w Szwajcarii. Po wojnie powróci do Polski i podją pracę w Katedrze Budowy Maszyn Elektrycznych Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Od 1952 r. by związany z Akademią Górniczo-Hutniczą w Krakowie, gdzie organizowa Katedrę Elektrotechniki Hutniczej oraz Wydzia Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa, którego zosta pierwszym dziekanem (1952-1954). W latach 1956-1961 pe ni też funkcję Prorektora ds. Nauczania AGH [1]. By organizatorem i dyrektorem Instytutu Automatyki Napędu i Urządzeń Przemys owych AGH. W 1981 roku odszed na emeryturę. By autorem licznych publikacji naukowych dotyczących teorii i zastosowań uk adów elektromechanicznych, w tym 3 książek i ponad 50-ciu patentów. By też cz onkiem Komitetu Elektrotechniki PAN oraz innych rad naukowych. W 1994 r. zosta doktorem h.c. AGH [1].

4.2. Prof. mgr inż. Witold Kobyliński (1954-1957)

Witold Kobyliński urodzi się 12 lipca 1907 roku w miejscowości Żwir (zm. 26 grudnia 1974 r. w Krakowie).

Ukończy studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej w roku 1933, a następnie pracowa w Podkarpackim Towarzystwie Naftowym w Borys awiu, w Kopalni Nafty Galicja , w Zak adach Elektrotechnicznych Trest , Fabryce Maszyn i Narzędzi Wiertniczych Gliwice oraz w Centralnym Zarządzie Produktów Naftowych w Krakowie [1].

By związany z Akademią Górniczą w Krakowie jako wyk adowca w latach 1945-1952, następnie jako zastępca profesora w latach 1953-1958, później docent (1958-1973) i prof. nadzwyczajny od roku 1973. By dziekanem Wydzia u Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa w latach 1954-1957. Ponadto pe ni funkcję kierownika Katedry Elektrotechniki Przemys owej na Wydziale Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa w latach 1956-1969 [1].

4.3. Prof. dr inż. Ludger Szklarski (1957/58 i 1963-66)

Ludger Miros aw Szklarski urodzi się 26 marca 1912 roku w miejscowości Jekaterynowka, w okolicach Charkowa na Ukrainie (zmar 19 lipca 2003 r. w Krakowie). Ludger Szklarski ukończy studia na Wydziale Elektromechanicznym Instytutu Górniczego w Leningradzie w 1934 r., a w roku 1940 uzyska stopień kandydata nauk w Instytucie Górniczym w Moskwie. Od roku 1945 związa się z Akademią Górniczą w Krakowie, a po nostryfikacji dyplomu, w 1946 r. uzyska stopień doktora i habilitację. Uczestniczy w tworzeniu Wydzia u Elektromechanicznego, gdzie objął stanowiska zastępcy profesora, a następnie docenta. W 1948 r. zosta profesorem nadzwyczajnym AGH, a w 1957 r. profesorem zwyczajnym. W latach 1957-1958 oraz 1963-1966 by dziekanem Wydzia u Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa, a po reorganizacji uczelni w 1970 roku zosta kierownikiem Zak adu Automatyki Urządzeń Górniczych oraz wicedyrektorem do spraw nauki Instytutu Automatyki Napędu i Urządzeń Przemys owych [1].

W swej dzia alności naukowej zajmowa się problematyką automatyki i dynamiki napędu elektrycznego, sterowaniem cyfrowym napędów górniczych oraz optymalizacją napędów przekszta tnikowych. Jego dorobek naukowy obejmuje 263 publikacje, w tym 56 książek oraz 14 patentów. W 1969 roku zosta cz onkiem korespondentem, a w 1983 roku cz onkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk oraz w 1986 r. cz onkiem czynnym Polskiej Akademii Umiejętności. W 1993 roku zosta doktorem h.c.

Akademii Górniczo-Hutniczej, rok później doktorem h.c. Instytutu Górniczego w Petersburgu oraz w 1999 roku Wyższej Szko y Górniczej w Ostrawie. Na emeryturę przeszed w 1982 roku [1].

4.4. Prof. dr hab. inż. W adys aw Ko ek (1958-62 i 1966-68)

W adys aw Ko ek urodzi się 23 maja 1914 w Brzesku (zm. 26 stycznia 1992 w Krakowie). W 1937 roku uzyska dyplom inżyniera elektryka na Politechnice Lwowskiej i przez dwa lata pracowa jako asystent w Katedrze Maszyn Elektrycznych.

Po zakończeniu wojny w latach 1945-46 by związany z Politechniką Wroc awską, jako zastępca profesora, a w roku 1946 obroni rozprawę doktorską. W latach 1946-1947 by kierownikiem Katedry Maszyn Elektrycznych.. W 1948 roku mianowano go profesorem nadzwyczajnym, a w roku 1964 profesorem zwyczajnym [1].

W latach 1947-1955 związany by etatowo z Politechniką Śląską w Gliwicach, jednocześnie od 1946 by profesorem kontraktowym w AGH w Krakowie. W roku 1955 przeszed na sta e do AGH, gdzie kierowa Katedrą Maszyn i Pomiarów Elektrycznych.

W latach 1958-1962 oraz 1966-68 pe ni funkcję dziekana Wydzia u Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej w AGH. Po przekszta ceniach na uczelni od 1969 r. by dyrektorem Instytutu Maszyn i Sterowania Uk adów Elektroenergetycznych. Przeszed na emeryturę w 1985 r..

Mia w swoim dorobku kilkadziesiąt publikacji naukowych, i wiele zespo owych opracowań dla przemys u. Wraz ze swoim zespo em stworzy nieformalną, ale uznaną w Polsce krakowską szko ę maszyn elektrycznych .

W oddziale Polskiej Akademii Nauk w Krakowie od roku 1972 pe ni funkcję przewodniczącego Komisji Elektrotechniki i Automatyki Wydzia u IV [1].

4.5. Doc. mgr inż. Jan Barzyński (1962-1963)

Jan Barzyński urodzi się 14 lipca 1905 roku we Lwowie (zmar 5 sierpnia 1974 roku w Krakowie).

W 1934 roku ukończy studia na Politechnice Lwowskiej, zostając magistrem inżynierem elektrykiem. W latach 1937-1948 pracowa w Elektrowni Okręgowej w Sierszy Wodnej ko o Trzebini, a 1951 r. zosta dyrektorem Energoprojektu , i by też związany z Zak adem Sieci Elektrycznych Kraków Miasto. W latach 1950-1955 by rektorem Wieczorowej Szko y Inżynierskiej (WSI) w Krakowie, mianowany wtedy docentem. W 1955 r. po likwidacji WSI, jej Wydzia y, m.in. Wydzia Elektryczny, w ączono do AGH i docent J. Barzyński przeszed do pracy w AGH, w Katedrze Urządzeń Sieci Elektrycznych na Wydziale Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa. Specjalizowa się w zagadnieniu Sieci Elektrycznych [1].

Od 1 października 1955 roku jako zastępca profesora objął na rok stanowisko prorektora AGH ds. Studiów Wieczorowych i Zaocznych. W latach 1956-1962 by prodziekanem Wydzia u Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa, a w roku 1962/1963 zosta dziekanem Wydzia u Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej oraz w latach 1964-1966 - prodziekanem Wydzia u [9]. By autorem wielu publikacji, w tym pierwszego skryptu na Wydziale "Sieci elektryczne I" i wspó autorem skryptu "Sieci elektryczne II".

4.6. Prof. dr hab. inż. Stanis aw Kurzawa (1969-1972)

Stanis aw Franciszek Kurzawa urodzi się 7 listopada 1914 roku w Krakowie (zm. 6 maja 1974 roku w Krakowie).

Ukończy studia w roku 1939 na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w Oddziale Elektrycznym, uzyskując tytuł mgr inż. elektryka. Po studiach został asystentem do końca roku 1939. Następnie pracował w Polskim Przedsiębiorstwie Elektrycznym we Lwowie w latach 1940-1945.

Po wojnie związał się z Akademią Górniczą (od 1949 AGH), a pracę doktorską obronił w 1948 r. na Politechnice Wrocławskiej. Na Akademii Górniczej początkowo pracował jako adiunkt w Zakładzie Elektrotechniki Ogólnej na Wydziale Elektromechanicznym w latach 1945-1948, a jako zastępca profesora w latach 1949-1950 oraz po habilitacji (w 1950 r. na AGH) jako docent w latach 1950-1954. W roku 1954 został profesorem nadzwyczajnym [1].

W latach 1950-1952 pełnił funkcję dziekana Wydziału Elektromechanicznego, do czasu jego podziału na dwa odrębne Wydziały. Na nowym Wydziale Elektryfikacji Górniczego i Hutniczego od roku 1952 był kierownikiem Katedry Elektrotechniki Ogólnej. W 1969 r. został kierownikiem Zakładu Elektrotechniki Teoretycznej i Ogólnej w Instytucie Maszyn i Sterowania Układów Elektroenergetycznych [9]. W latach 1969-72 był dziekanem Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej.

Był członkiem Komisji Elektrotechniki i Automatyki PAN Oddziału w Krakowie [7].

4.7. Prof. dr hab. inż. Kazimierz Bisztyga (1972-1978)

Kazimierz Bisztyga urodził się 22 stycznia 1922 roku w Myślenicach (zm. 8 stycznia 2010 r. w Krakowie). W latach okupacji niemieckiej, w 1941 r. podjął naukę w Państwowej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki, uzyskując w 1943 r. dyplom technika elektryka [8].

Po wojnie, w czerwcu 1945 r. rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej, które ukończył w roku 1950. Do 1952 r. pracował w Centralnym Biurze Konstrukcyjnym Maszyn Elektrycznych w Katowicach, a następnie przeniósł się do Krakowa podejmując pracę w Katedrze Elektrotechniki Hutniczej na Wydziale Elektryfikacji Górniczej i Hutniczej AGH. W roku 1961 uzyskał stopień doktora, a w 1967 r. doktora habilitowanego. W roku 1974 Kazimierz Bisztyga uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w roku 1985 profesora zwyczajnego.

Profesor K. Bisztyga był twórcą i organizatorem nowoczesnego Laboratorium Elektrycznych Napędów Hutniczych. W latach 1969-1972 pełnił funkcję prodziekana, a w latach 1972-1978 - dziekana Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH. Opublikował kilkadziesiąt prac z teorii układów napędowych i jest autorem monografii, wspólnie z innymi autorami 2 podręczników oraz 4 skryptów uczelnianych. W latach 1981-92 pełnił funkcję dyrektora Instytutu Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych [8].

4.8. Doc. dr inż. Zdzisław Klonowicz (1978-1981)

Zdzisław Klonowicz urodził się 24 czerwca 1928 r. w Chorzelowie pow. Mielec (zm. 5 grudnia 2001 r.).

W 1952 r. ukończył studia inżynierskie na Wydziale Elektromechanicznym AGH oraz studia magisterskie w 1954 r. na Wydziale Elektryfikacji Górniczego i Hutniczego. Stopień doktora uzyskał w roku 1964.

Pracę zawodową rozpoczął w 1953 r. w Katedrze Elektrotechniki Ogólnej, awansując w roku 1970 r. na stanowisko docenta w Instytucie Maszyn i Sterowania Układów Elektroenergetycznych na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH. Tam pracował przez

kolejną funkcję dyrektora Instytutu i kierownika Zakładu aż do chwili przejścia na emeryturę. W latach 1972-1978 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej, a następnie w latach 1978-1981 dziekana [1, 4].

Był autorem licznych publikacji, skryptów uczelnianych i jednej książki z dziedziny teorii obwodów elektrycznych. Był też członkiem Komisji Oddziału PAN w Krakowie [1].

4.9. Doc. dr inż. Stanisław Kreczmer (1981-1987)

Stanisław Kreczmer urodził się 3 września 1927 roku w Andrychowie (zm. 16 listopada 2018 r.). W 1952 r. ukończył studia na Wydziale Elektromechanicznym AGH, a od roku 1954 był pracownikiem Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH, w latach 1964-1971 jako adiunkt i od 1971 roku jako docent. W 1964 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych [8].

W latach 1972-1975, także w latach 1975-1984 był prodziekanem Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej, a następnie w latach 1984-1987 był dziekanem tegoż Wydziału. W latach 1987-1990 był prorektorem AGH.

Jego zainteresowania naukowe dotyczyły zagadnień z zakresu napędów elektrycznych w górnictwie oraz urządzeń i automatyki w górnictwie. Był autorem wielu publikacji i patentów. Od 1949 roku był członkiem Naczelnej Organizacji Technicznej, a od 1964 r. członkiem, następnie w latach 1990-1994 prezesem Oddziału Krakowskiego, Stowarzyszenia Elektryków Polskich [8].

4.10. Prof. dr hab. inż. Józef Czajkowski (1987-1990)

Józef Czajkowski urodził się 4 lutego 1935 r. w miejscowości Bachórzec woj. Podkarpackie (zm. 27 maja 2011 r.). W latach 1956-1961 studiował na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH w Krakowie, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektryka. Po zakończeniu studiów rozpoczął pracę w Zakładzie Pomiarów Elektrycznych, Katedry Maszyn i Pomiarów Elektrycznych AGH w Krakowie [8].

W 1969 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych, a w roku 1980 stopień doktora habilitowanego. Wtedy też otrzymał nominację na stanowisko docenta, a od 1992 r. na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Instytucie Maszyn i Sterowania Układów Elektroenergetycznych AGH.

W kadencji 1984-87 pełnił funkcję Prodziekana, a w kadencji 1987-1990 funkcję Dziekana Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH. Na tym Wydziale pracował aż do przejścia na emeryturę w 2005 r. [8].

Działalność naukowo-badawcza prof. Józefa Czajkowskiego była związana z przemysłem górnym, hutniczym i elektromaszynowym. Był współwykonawcą około 80 opracowań i ekspertyz oraz 4 patentów.

4.11. Prof. dr hab. inż. Wojciech Mitkowski (1990-1996)

Wojciech Mitkowski urodził się 5 października 1946 r. w Krakowie. W latach 1964-1970 odbył studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH w Krakowie (w zakresie automatyki i telemechaniki) i uzyskał tytuł mgr inż. Elektryka. Po studiach pracował w Instytucie Automatyki i Elektroniki Przemysłowej AGH i uzyskał tam stopień doktora w roku 1974, doktora habilitowanego w roku 1984 oraz tytuł profesora w 1992 r.

W kadencji 1987-1990 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki, a w dwóch kolejnych kadencjach 1990-1996 był dziekanem

tegoż Wydziału [4]. Jest też członkiem wielu organizacji i stowarzyszeń w tym by wiceprzewodniczącym Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego w kadencji 2003-2005 i 2006-2009. Od 2002 r. jest członkiem Rady Naukowej Instytutu Badań Systemowych PAN w Warszawie.

Obszar jego zainteresowań naukowych stanowią m.in. automatyka i robotyka, teoria sterowania, sterowanie optymalne i matematyka [7]. Jest autorem i współautorem kilkunastu książek i ponad 220 artykułów. W 2010 r. otrzymał tytuł doktora h. c. Politechniki Lubelskiej.

4.12. Prof. dr hab. Lidia Maksymowicz (1996-2002)

Lidia Maksymowicz urodziła się 30 maja 1939 r. w Wadowicach. W latach 1957-1962 studiowała na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego uzyskując tytuł magistra fizyki.

Po studiach podjęła pracę w Zakładzie Badań Magnetycznych Katedry Fizyki na Wydziale Metalurgicznym AGH. W roku 1969 na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH uzyskała stopień doktora fizyki, a w roku 1980 stopień doktora habilitowanego. W roku 1992 otrzymała tytuł profesora [7].

W 1988 r. wraz z zespołem fizyków została przeniesiona do Instytutu Elektroniki na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH. W latach 1990-1993 i 1993-1996 pełniła funkcję prodziekana Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki, następnie w latach 1998-1999 i 1999-2002 była dziekanem tegoż Wydziału [7]. W 2002 r. została kierownikiem Katedry Elektroniki na tymże Wydziale. Jest autorką i współautorką ponad 200 publikacji z zakresu fizyki ciała stałego, układów wielowarstwowych i półprzewodników magnetycznych oraz ich zastosowań w mikroelektronice.

4.13. Prof. dr hab. inż. Tadeusz Orzechowski (2002-2005)

Tadeusz Orzechowski urodził się 19 października w 1946 r. w Krakowie (zm. 19 grudnia 2017 r.). W roku 1964 podjął studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH w Krakowie, które ukończył w roku 1970, uzyskując tytuł mgr inż. w zakresie elektrotechniki [7].

Po studiach pracował w Instytucie Automatyki Napędu i Urządzeń Przemysłowych w AGH, i w 1977 r. uzyskał stopień doktora, w 1992 r. stopień doktora habilitowanego, a w roku 1996 został profesorem nadzwyczajnym i zajmował to stanowisko do chwili przejścia na emeryturę w 2017 r.

Prof. Orzechowski pełnił wiele funkcji, w tym członka Senatu AGH w latach 1993-2000, ponadto prodziekana Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki w latach 1996-2002 oraz dziekana tegoż Wydziału w latach 2002-2005 [4].

Jego dorobek naukowy obejmuje około 100 różnego rodzaju prac, w tym 3 książki i 17 patentów dotyczących problematyki napędów synchronicznych, jak również zastosowań techniki mikroprocesorowej w identyfikacji i sterowaniu napędów elektrycznych.

4.14. Prof. dr hab. inż. Tomasz Szmuc (2005-2008)

Tomasz Bartomiej Szmuc urodził się 25 maja 1948 roku w Łącznie. W 1972 roku ukończył studia na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH. Stopień doktora otrzymał w 1977 r., w 1989 r. stopień doktora habilitowanego, a w 1999 r. tytuł profesora [7].

Od roku 1972 pracuje w Katedrze Automatyki na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH, a od 2001 r. jako profesor zwyczajny.

W latach 1990-1993 pełnił funkcję prodziekana Wydziału, oraz dziekana Wydziału w kadencji 2005-2008. Był też Prorektorem ds. Nauki w latach 2008-2012, także Prorektorem ds. Współpracy AGH w latach 2012-2016.

Jest autorem licznych publikacji i kilku książek [7] dotyczących takich zagadnień jak: inżynieria oprogramowania, a szczególnie rozwijanie i stosowanie metod matematycznych do wspomagania oprogramowania.

4.15. Prof. dr hab. inż. Antoni Cieśla (2008-2012)

Antoni Cieśla urodził się 30 stycznia 1950 roku w Ryłowej w powiecie brzeskim. W 1969 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrotechniki i Elektroniki AGH, które ukończył w 1973 roku. W 1978 r. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej obronił doktorat, a w 1998 roku został doktorem habilitowanym. W 2001 r. został zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego [7].

W latach 1999-2002 i 2002-2005 był prodziekanem Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH, a w latach 2005-2008 był Prorektorem AGH ds. Kształcenia. W latach 2008-2012 pełnił funkcję dziekana Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki, a w latach 2012-2016 Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Inżynierii Biomedycznej [4].

Jest autorem ponad 140 publikacji obejmujących zagadnienia dotyczące elektrotechniki, elektrotechnologii, krioelektrotechniki, nadprzewodnictwa, teorii pola elektromagnetycznego, a w latach 1982-1989 działał w Sekcji Krioelektrotechniki Komitetu Elektrotechniki PAN.

5. WNIOSKI KOŃCOWE

W roku akademickim 1952/53 rozpoczął swoją działalność Wydział Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa, a w jego skład wchodziło 6 katedr. W roku 1957 zmieniono nazwę Wydziału na Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej, przy czym w jego składzie było wówczas 9 katedr. W 1969 r. w AGH rozwiązano katedry, a wprowadzono instytuty. Na ówczesnym Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej utworzono 3 Instytuty.

Kolejna zmiana nazwy Wydziału miała miejsce w roku 1975, na Wydział Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki. Kolejne zmiany strukturalne miały miejsce w roku akad. 1986/87, gdy w strukturze Wydziału było 6 Instytutów i Katedra Telekomunikacji oraz w roku 1992/93 po likwidacji Instytutów, gdy utworzono 6 katedr i 3 samodzielne Zakłady. W roku 2011 podjęto działania w celu podziału Wydziału, zakończone w 2012 r. utworzeniem dwóch nowych Wydziałów. Zmiany zachodzące na AGH i na Wydziale w latach 1952-2012 dotyczą również kadencji w adzie wydziałowych. Do roku akademickiego 1968/69 kadencja w adzie dziekańskiej trwała jeden rok, a od roku 1969/70 wprowadzono trzyletnią kadencję.

6. BIBLIOGRAFIA

1. Sownik biograficzny zasłużonych elektryków krakowskich, cz. 1, SEP, Kraków 2009.
2. Sulima-Samujło J.: Kronika i spis absolwentów, tom 3, AGH, Kraków 1979.
3. Mitkowski W.: Kronika Wydziału w EAIiE AGH, Wydawnictwa Wydziału w EAIiE, Kraków 2002.
4. Sroka R.: Stulecie kształcenia w zakresie nauk elektrycznych w Akademii Górniczo-Hutniczej w

- Krakowie, Zeszyty Naukowe Wydzia u Elektrotechniki i Automatyki Politechniki Gdańskiej Nr 69, str. 73-76.
5. Zarządzenie nr 33 Rektora AGH z dnia 05.12.2011.
6. Zarządzenie nr 12 Rektora AGH z dnia 28.05.2012.

7. *Who is Who* Wydzia u EAIiE AGH, Kraków 2002.
8. Sownik biograficzny zas użonych elektryków krakowskich, cz. 2, SEP, Kraków 2019.

Poczet Dziekanów Wydzia u Elektrycznego AGH 1952-2012 (źród o foto [4 i 7])

Prof. J. Manitus (1952-54)

Prof. W. Kobylński (1954-57)

Prof. L. Szklarski (1957/58)
(1963-66)

Prof. W. Kołek (1958-62)
(1966-68)

Doc. J. Barzyński (1962/63)

Prof. S. Kurzawa (1969-72)

Prof. K. Biszyga (1972-78)

Doc. Z. Klonowicz (1978-81)

Doc. S. Kreczmer (1981-87)

Prof. J. Czajkowski (1987-90)

Prof. W. Mitkowski (1990-96)

Prof. Lidia Maksymowicz
(1996-2002)

Prof. T. Orzechowski
(2002-2005)

Prof. Tomasz Szumc
(2005-2008)

Prof. Antoni Cieśla
(2008-2012)

THE FACULTY OF ELECTRICAL ENGINEERING OF AGH UNIVERSITY OF SCIENCE AND TECHNOLOGY IN THE YEARS 1952-2012 AND ITS DEANS

In the following year, the Department of Electrical Engineering was established at the Mining Academy in Cracow, which began its activity in 1919, with Prof. Jan Studniarski as its head. After the end of World War II, the Faculty of Electromechanics was established at the Academy in 1946, and an independent "electrical" faculty was established in 1952, after the division of the Faculty of Electromechanics, into the Faculty of Electrification of Mining and Metallurgy and the Faculty of Mechanization of Mining and Metallurgy. In the years 1952-2012, the Faculty of Electrification of Mining and Metallurgy changed its name and structure many times, until in 2012, by the decision of the Rector of the AGH University of Science and Technology, the Faculty was divided into two separate Faculties: Electrical Engineering, Automatic Control, Computer Science and Biomedical Engineering, and Computer Science, Electronics and Telecommunications.

In the 60-year history of the Faculty of Electrical Engineering, it has been headed by 15 deans, whose short biographies are included in this study.

Keywords: Department of Electrical Engineering, Faculty of Electrical Engineering, deans of the faculty.